

DEBRECZENY GYÖRGY
*Versek Thomas Bernhard
nyomán*

nincsen semmi

*járok a házban és szeretettel
simogatom a tárgyakat
ebben a házban nincsen semmi
ami kriptára emlékeztetne*

*járok a temetőben és szeretettel
simogatom a sírokat
ebben a temetőben nincsen semmi
ami kriptára emlékeztetne*

*ebben a temetőben
valahogy minden olyan élő
ebben az országban nincsen semmi
ami kriptára emlékeztetne*

*semmi ami Európa
árnyékszékére emlékeztetne
tényleg nincsen semmi
amitől undorodni kellene*

nem akart telni

*kérdeztem magamat
és válaszoltam
de az idő csak
nem akart telni*

*ellenőriztem a koffereimet
hogy jól be vannak-e zárva
ellenőriztem magamat
hogy jól be vagyok-e zárva*

DEBRECZENY GYÖRGY
1958-ban született Buda-
pesten, jelenleg is ott él,
könyvtárosként dolgo-
zik. Legutóbbi kötetei: *fáj
is meg nem is* (Syllabux,
2016), *sötét lesz AJ, Téka
Kiadó, 2017, szelektív
üveghegyeken innen,
Syllabux, 2017.*

*kérdeztem magamat
és nem válaszoltam
de az idő
így sem akart telni*

*pedig minden koffer
jól be volt zárva
és én is jól be voltam zárva
magam ellenőriztem magamat*

a temetőben jó

*a döblingi temetőben jó
a döblingi temetőbe jó
melegen fel kell öltözni
a temető maga a művészet*

*Döbling maga a temető
a művészet maga a temető
jó melegen fel kell öltözni
hogyha a temetőbe igyekezünk*

*Döblinget fel kell öltöztetni
jó melegen
hogyha a döblingi
temetőbe igyekezik*

*de ha a döblingi temető
Döblingbe igyekezik
le kell vetkőznie
és ez maga a művészet*

a temetések

*az emberek azért
járnak temetésekre
hogy megfázzanak
lebetegedjenek*

az emberek azért
fáznak meg
hogy temetésekre
járhassanak

és lebetegedhessenek

az emberek azért
fáznak meg
hogy a temetéseken
lebeghessenek

azért járnak temetésekre
az emberek hogy
megfázhassanak
lebetegedhessenek

és végre meghalhassanak

az ablakot kinyitja

kinyitja az ablakot
a fenyőágakra nyíló ablakot
hallgatja a fenyőágakat

kinyitja az ablakot
kinyitja a vízre néző ablakot
és hallgatja a vizet

kinyitja az ablakot
az erdőre néző ablakot
hallgatja az erdőt

kinyitja az ablakot
a szakadékra nyíló ablakot
még sincs a házban huzat

azt kérdezi

nézi a barokk angyalt
a lépcsőfeljárónál
és azt kérdezi
ma ki a latrinaszolgáló?

nézi a barokk latrinát
a lépcsőfeljárónál a szolgáló
és azt kérdezi
ma ki az angyal?

nézi a lépcsőfeljárót
a latrinaszolgáló angyal
és azt kérdezi
ma ki a barokk?

nézi a barokk angyalt
a latrinaszolgáló
és azt kérdezi
ma ki a lépcsőfeljáró?

azt mondom

mindennap azt mondom
magamnak
nekem abszolút
hallásom van mindennap

mindennap ezt mondom
magamnak
abszolúte ezt
hogy nekem hallásom van

azt mondom én
a mindennapoknak
nekem abszolút hallásom van
nekem magamnak

azt mondom én
az abszolút mindennapoknak
hogy nekem hallásom van
mindennap van hallásom

mindennap azt mondom
a hallásomnak
hogy nekem mindig
abszolút mindennap van

ha mondok valamit

ha mondok valamit
nem értik amit mondok
ha nem mondok valamit
nem értik amit nem mondok

ezek a végtelenül unalmas esték
mondtam
ezek az íztelen ízléstelen vacsorák
mondtam

ezek az élvezhetetlen lőrék
mondtam
ezek a nehézkes társalgások
mondtam

de nem hallották meg
amit mondtam
nem értették meg
amit mondtam

nem mondtam hogy szenvedélyes
tönkretevők munkálkodnak itt
kíméletlen zsákolók
vagyis kizsákmányolók

nem mondtam hogy mintha
a középpontban a gyomor állna
és azt sem mondtam
hogy a fejet kikapcsolták teljesen

de nem hallották meg
amit nem mondtam
nem értették meg
amit nem mondtam

mondtam

nem esik messze

Thomas Bernhard nyomán

a kalaptű
a paraván előtt fekszik
nagyjából itt
fontos hogy ide essen

(megmutatja a botjával)
nem azért vagyunk itt
hogy szívességet tegyünk
a kalaptűnek

pedig ha idejében kalapozunk
és rendben mennek a dolgok
hamar megtelik a kassza
és futja kalaptűre

a kalaptű mögött
a paraván látható
nagyjából itt
(megmutatja a botjával)

ez itt a kassza
ez meg itt a paraván
a kalaptű pedig
nem esik messze a kalapjától

szemlélődés és megfigyelés

Thomas Bernhard nyomán

*a szemlélődés
és megfigyelés
élvezet
a leghatalmasabb*

*ha a szemlélt
vagy a megfigyelt
nem tud róla
akkor a legalantasabb*

*akarom mondani
akkor a leghatalmasabb
a hatalom számára
akkor a legalkalmasabb*

LOKODI IMRE

Milyen is egy szürke gém?

Hírlik, kivágják a nagy égerfát, Raffai úr égerfáját, ahol a folyó széles ívben megkerüli a legelőt. Megül rajta száz, ezer varjú, ha leszállt az est, fürtökben lógnak, egyáltalán nem rebbentek fel, amikor filmeseket vittem a folyópartra forgatni valami készülő mesefilmhez. Nem is értem, a folyónak minek megkerülni a legelőt, az ár levághatná a partokat, vehetné egyenesbe, nincs, ami elébe állhatna, kivéve Raffai úr égerfájának vaskos gyökereit. De nem, valamiért nem teszi, inkább lustán nagy félkörívet rajzol a televénybe, hord ide jócskán kavicsot és uszadékot a havasról, többnyire fenyőgallyat hord, elhossa a rönk- és fűrésztelepek szennyesét. Őszi és tavaszi nagy vizek után fuvarosok hetekig bányásszák a kavicsot, cigány asszonyok jó háttal kötnek uszadékból, cipekednek lefelé a berkeken, csecsszopó kölykök lógnak a keblükön, lepisilik anyjuk köldökét, a csalánok vörösre égetik lábszárukat, azt gondolnám, ilyen lehet az asszonykín. A fuvarosok nagy aknákat hagynak maguk után, meggyűlik bennük hét kövön, hetvenhét kövön felszivárgó folyóvíz, tiszta, mint a belenéző ég. A fuvarosok öblös lapáttal merik fel, isznak a kútba feküdt felhőkből hűvös kortyokat, köszörülnek a torkukat, bepárasodik a szemük, üvegpohárszemük van, nyáron ide járnak a leányok fürdőbugyit öblíteni, fürdőzések idején, szépen eltakarja őket a magasra nőtt vízparti hosszú fű, sás, és katángkóró, békében elvan a fauna, benne a vörös róka szeme vérmesedik, ha látja maga fölött elhúzni a szürke gémet, mindig elrepül valaholi szállására. A madár nagy imbolygó árnyékot vet a folyóra, a kölykök a vadzabosból lesik meg a meztelen lányokat, már csak olyan ez a meddő rozsnok, hogy több benne a léha, mag nélküli szalmaszál: csak zizeg, mintha a szél fújna, ha nem is.

Emlékezetes hely nekem, nincs sok dolgom, elmegyek a fától elköszönni.

Emlékszel még Zére, kérdezem a fától, még ott áll a lábán, de a favágók minden percben jöhetnek a láncfűrészszel. Öles, masszív fa, nem is tudom, mi lesz veled, ha csak nem az, hogy a folyóba dől, amelyre most még szépen, békésen ráhajol és eljövendő nyarokról ábrándozik, majd gátat vet, begyűl az apró hal, a márnák nem, a márnák a sűgőkon maradnak, vagy elhúznak felfelé. Nem is tudom, hogy lett ilyen görbe fa, holott az éger nem szokott meggörbülni, mint parasztasszony a földeken. Általában egyenesen tör felfelé a vízpartokon, valahogy nem száll rá a döngkert felől közelítő réti sas, kifejezetten a varjak komor éjszakai szálláshelye csak. Itt láttam Zét

LOKODI IMRE (1960, Nyárádremete) újságíró, az Erdélyi Magyar Televízió műsorvezetője. Marosvásárhelyen és Kolozsváron végzett műszaki iskolát. Romániai és magyarországi irodalmi lapokban, Budapesten megjelent antológiákban publikált. Novelláskötete Nekuláj almája címmel jelent meg 2016-ban, a Mentor Könyvek Kiadó gondozásában.